

„Siratnivaló székely”

TAMÁSI GÁSPÁR HALÁLÁRA

Utolsó lakóját virrasztja az ősi ház, Tamási Gáspárt. Köréje gyűlnek testvérei, Anna, Ágnes, Erzsébet, a fehérbajszú Ferenc sógor, lányai, unokái. Búcsúzik a falu, a többszörös irodalmi legendával övezett Farkaslaka. Körülállják a sírt erdélyi, magyarországi barátai, ismerősei, tisztelői. Most már végérvényesen édes báltja mellé költözhet, a két cserefa közelébe.

Egy hónapja sincs, hogy betegágyához hívatott, s elbúcsúzott, ahogyan azt az évszázados erkölcs s a tisztesség kívánja. Ünnepien derűsre igazította arcvonásait, hogy a búcsú férfiasan szemérmes lehessen, hogy azzal másnak fájdalmat ne okozzon; pedig utolsó hónapjaiban emberfölötti fájdalmakat állt ki, de ezeket a végső kínokat is győzte erővel.

— Kéne ide egy fehérnép — mondta —, aki helyettem sírjon. Mert a székely nem sír. Csak tűr és szenved.

Utolsó gondjai közé tartozott a Ház, az Őrhely, ahogyan gyakran nevezte, ahová mindannyiunknak jó volt hazamenni, amely nélküle örökre árva most már.

Lesz-e elég erő bennünk őrt állni helyette is, meg tudjuk-e őrizni a Tamási hajlék melengető tűzét, zarándokhely marad-e az a tündéri falu a Gordon lábainál?

Milyen jó lenne azt válaszolni, nem csak Neki szóló dacos ígérettel: igen!

KOZMA HUBA

VÁRNAI LÁSZLÓ FOTOGRAFIKÁJA